

П. Г. Удхаус

Любов в Дройтгейт

Когато младият Фреди Фич-Фич замина за Дройтгейт – прочутите минерални бани в Западна Англия – да моли своя чичо и настойник генерал-майор сър Ейлмър Бастабъл да освободи настойничеството над парите му, за да може да се ожени за Анабел Първис, той не си правеше илюзии, че срещата ще се окаже лицеприятна. Голямата любов обаче му вдъхваше сили, така че той пропътува разстоянието и бе въведен в стаята, където старецът бе подпрял на висока възглавница подагрестия си крак.

– Здравсти, чичо! Здравсти, здрасти! – развика се той, тъй като обичайната му политика в подобни случаи бе да се държи жизнерадостно до последния момент преди да бъде изритан. – Добро утро, добро утро, добро утро!

– Бърррр! – потрепери сър Ейлмър с вид на нагълтал гол охлюв. – Ти ли си? – И промърмори нещо, което Фреди не схвана, макар да долови „капакът на всичко“.

Сърцето на младия Фич-Фич поизстина. Очевидно бе и с невъоръжено око, че неговата плът и кръв е в отвратително настроение, и той веднага се досети за причината. Несъмнено сър Ейлмър се бе появил сутринта в Минералната зала, за да излочи полагаемата му се порция силно лековита и още по-силно смрадлива вода, и там някой надут пуяк, отдавна отписан от докторите, го е погледнал високомерно. Фреди прекрасно знаеше, че тези сноби никога не пропускат сгоден случай да жегнат по някакъв надменен начин горкия му стар чичо.

Още с пристигането му в Дройтгейтските бани сър Ейлмър стана жертва на колкото неочакван, толкова унизителен удар. Като глава на почитан в цяла Англия древен род и притежател на дълъг списък от лични заслуги, той естествено бе очаквал най-отбраното общество на санаториума да го посрещне с разтворени обятия и незабавно да го включи в изискания си елитарен кръг. Ала още щом бе установено, че едничкото му оплакване е бледа форма на подагра в десния крак, той незабавно се оказа изолиран от обществото на онези, които единствено представляваха интерес за него, и бе запратен като износен чехъл в компанията на асматици и страдащи от леки смущения в черния дроб.

Защото (макар това да е известно на твърде ограничен кръг хора, което е поредното доказателство, че половината свят хабер си няма как живее другата половина) не съществува друга секта в обществото с поизострено класово чувство от болните. Историята ни учи, че древните спартанци не са се държали особено сърдечно с илотите си, а френската аристокрация от преди революцията е била склонна да страни от

пейзаните, обаче това тяхно поведение може да се нарече дружелюбно потупване по рамото в сравнение с отношението на – примерно казано – диабетик към някой, комуто селският фелдшер просто е изрязал досаден мазол. Това важи с особена острота за онези места, където болните с лопата да ги ринеш – например Баден-Баден или както в случая със сър Ейлмър, Дройгейтския санаториум.

В подобни курорти атмосферата е разслоена кастово по нечуван начин. Старата аристокрация – важни клечки с болести, влезли в медицински справочници – се огражда с тройни стени и никак не се церемони с дребните риби.

Ето, кое бе вкиснало иначе слънчевата душа на сър Ейлмър и го караше да гледа кръвнишки на Фреди.

– Е? – продължи заядливо старецът. – Какво искаш?

– Ами само наминах да те видя как си.

– Зле! – отсече чичото. – Изгубих медицинската си сестра.

– Умря ли?

– По-лошо. Омъжи се. Взе, че се венча с един от утайката на обществото – можеш ли да си представиш, не е страдал дори от изкълчено коляно! Трябва да е пощуряла.

– Все пак човек може да я разбере.

– Не може!

– Исках да кажа – опита се да поясни Фреди, който имаше изявено отношение към тази тема, – че любовта върти света.

– Нищо подобно! – срязва го сър Ейлмър. Като повечето стари воители той бе склонен да тълкува думите буквално. – През живота си не съм чувал такава глупост! Светът го върти... забравих вече какво беше, но във всеки случай не и любовта. Че как ще го върти, по дяволите!

– Е добре де, добре. Напълно те разбирам. Тогава да се изразим по друг начин – любовта е всепобеждаваща. От мен да го знаеш!

Старият рязко вдигна глава.

– Ти да не си влюбен?

– Безумно!

– Бре, какво магаре! Тогава, предполагам, си довтасал да ми искаш парите си, за да се ожениш?

– Нищо подобно. Просто наминах да те видя как си. Но понеже ти повдигна въпроса...

Сър Ейлмър се замисли, като от време на време изпръхтяваше.

– Коя е тя? – попита най-сетне.

Фреди се изкашля и взе нервно да си подръпва яката. Нямахше как –

бяха стигнали до същността. Той от самото начало бе имал предчувствието, че именно това ще е добрата стара динена кора, на която неминуемо ще се подхлъзне. Работата беше там, че неговата Анабела имаше, меко казано, скромно потекло, а консервативните възгледи на роднината му относно значението на произхода му бяха прекрасно известни. Поглявам сноб от чичо му едва ли бе страдал от подагра.

– Всъщност – започна Фреди – тя е асистентка на фокусник.

– Какво?

– Асистентка на фокусник. Нали знаеш... Запознах се с нея на едно дневно представление с благотворителна цел. Асистираше на един тип на име Великия Болони.

– Какво ще рече „асистираше“?

– Ами стоеше в дъното на сцената, от време на време се приближаваше към фокусника, подаваше му аквариумче със златна рибка или цилиндър, усмихваше се на публиката и пак се оттегляше назад с танцова стъпка. Знаеш ги тия работи...

Тъмен облак затули лицето на сър Ейлмър.

– Знам ги – глухо откликна той. – Единственият ми племенник е оплетен в мрежите на долнопробна продавачка на златни рибки! Ха!

– Не бих го нарекъл точно „оплитане в мрежи“ – почтително възрази Фреди.

– Аз пък бих! Марш оттук!

– Дадено! – рече Фреди и хвана експреса за Лондон. А по време на пътуването му щукна страхотна идея.

Последната издънка на рода Фич-Фичови не беше голям литературовед, но все пак му се случваше да прелисти някое и друго списание. Всеки, надзърнал в списание, се е натъквал поне на един разказ за коравосърдечен старец, който за нищо на света не желае да одобри избраницата на главния герой, а той вземе, че му я пробута да се грижи за него, без дъртия да си има представа коя е тя, и коравосърдечникът – хоп! – веднага се очарова от нея... Тогава двамата млади смъкват маските от лицата си – и готово! Подобен разказ имаше и в списанието, което Фреди си купи на Дройтгейтската гара, и докато го четеше, си спомни думите на чичо си за оставката на болногледачката му.

Докато влакът стигне Лондон, планът вече се бе избистрил в главата на Фреди.

– Слушай! – обърна се той към Анабела Първис, която го посрещна.

– Какво? – попита Анабела.

– Слушай!

– Какво?

– Слушай – продължи Фреди, като я хвана нежно под ръка и я поведе към бюфета, където възнамеряваше да се подкрепи на крак. – В известен смисъл съм принуден да призная, че начинанието ми не бе увенчано с успех.

Анабела си пое дълбоко въздух.

– Никаква благословия?

– Никаква.

– И нито пени?

– Нито едно. Дъртият остана верен на обичайната си форма. Изслуша ме, изсумтя гадно и ме изхвърли. Познатата стара история. Но това, което се опитвам да ти съобщя, е, че небесата са все още сини и птичките не са престанали да чуруликат в клонака. Намислил съм страхотен план. Можеш ли да се грижиш за болен човек?

– Нали аз гледах чичо Джо!

– А сега ще гледаш чичо Ейлмър. Досегашният му персонал си подал оставката и на него му трябва заместник. Ще му се обадя още сега и ще го уведомя, че незабавно му изпращам чисто нова болногледачка, която ще му бъде като родна майка. А ти потегляй за Дройтгейт и започвай да се подмазваш.

– Да, но как?

– Ами ще се тълпиш около него, ще му оправяш възглавницата, ще му поднасяш освежителни напитки, ще му гукаш и ще се умилкваш. Кажу ми, че си от благородно потекло – ако това е точният израз. А щом назрее моментът, щом прецениш, че си се усукала около сърцето му и той вече те има за родна дъщеря, веднага ми изстрелваш телеграма, аз пристигам, влюбвам се в теб и ние получаваме съгласие, благословия и суха пара. Гарантирам за успеха на този план. Безпогрешен е!

И така, Анабела замина за Дройтгейтския санаториум. След около три седмици Фреди получи следната телеграма:

„Подмазах се. Пристигай. Любов, целувки. Анабела.“

По-малко от час след пристигането на телеграмата Фреди вече крачеше забързано към вила „Подагра“ – жилището на чичо си. Сър Ейлмър си беше в кабинета. Анабела му четеше на глас публикуваната неотдавна монография върху някои все още неизследвани болести на медула облонгата, тъй като старецът, макар и страдащ от проста подагра, беше амбициозен и трогателно се домогваше до по-възвишени цели. На

масичката до него се мъдреше чаша с разхладителна лимонада, а с влизането на Фреди момичето млъкна за миг, за да оправи възглавницата на своя работодател.

– Хък! – хлъцна сър Ейлмър. – Ти ли си пак?

– Ето ме и мен! – обяви Фреди.

– Макар и да звучи нелепо, приятно ми е да те видя. Оставете ни за малко, госпожица Първис. Бих искал да поговоря с племенника си, такъв, какъвто е, по един сериозен и личен въпрос. Забеляза ли това момиче? – пристъпи той направо към целта, щом вратата се затвори зад Анабела.

– Как няма да го забележа!

– Хубаво е!

– Да, радост за окото.

– И колкото е хубава, толкова е и свята. Да я видиш само как ми оправя възглавницата! А какви разхладителни напитки ми разбърква! При това е от добро семейство. Баща ѝ е полковник. По-скоро е бил. Сега е покойник.

– Какво да се прави. Човек е само пръст.

– Нищо подобно. Никаква прилика между човека и пръстта. Знам го със сигурност. Но не това е важното. Опитвах се да ти кажа, че ако не беше най-големият глупак, когото съм виждал, би трябвало да се влюбиш в това момиче.

– Ами аз съм.

– Най-големият глупак?

– Не. Влюбен съм в това момиче.

– Бре! Не бях виждал такава бърза работа. А хилещата се продавачка на златни рибки?

– С нея приключих. Младежко увлечение.

Сър Ейлмър отпи голяма глътка от разхладителната напитка и заоглежда замислено племенника си.

– Ако това е лекомисленият начин, по който се отнасяш към най-святото чувство – започна след дълга пауза, като дишаше тежко, – колкото по-бързо се ожениш и мирясаш, толкова по-добре. Ако още малко потичаш на воля и се отдаваш на младежки увлечения, в най-скоро време предвиждам делото на века за нарушено обещание за женитба. Впрочем признавам, че си въздъхвам с облекчение. Няма да се учудя, ако тази твоя асистентка е излизала на сцената по чорапогашник.

– Розов.

– Отвратително! Слава Богу, че всичко е приключило. Значи, си

свободен и можеш да си опиташ късмета с госпожица Първис. Възнамеряваш ли да го сториш?

– Възнамерявам.

– Чудесно. Ако успееш да убедиш това мило, изискано и във всяко едно отношение подходящо за теб момиче, ще освободя от опекунство целия ти капитал, до последното пени.

– Веднага започвам.

– Дано Бог помогне на ухажването ти – благослови го сър Ейлмър.

След десет минути Фреди вече докладваше на чичо си, че светкавичното му ухажване се било увенчало с успех, и сър Ейлмър забеляза, че като помолил Бог да ускори процеса, и през ум не му минавало, че става дума чак за такава експедитивност. Но въпреки това го поздрави сърдечно, изрази надежда, че Фреди оценява големия си късмет, Фреди го помоли да не се съмнява в това, тъй като любовта му била като червена, червена роза, сър Ейлмър каза: нищо подобно, Фреди каза, че от щастие не стъпва по земята, а лети, а сър Ейлмър каза, че това е физически възможно.

Но така или иначе старецът даде благословията и обеща да освободи капитала на Фреди веднага щом изготвят необходимите документи, така че Фреди хукна за Лондон да навести адвоката си и да се погрижи, за каквото трябва.

Докато влакът го носеше покрай кротките селски пейзажи, настроението му бе изцяло в тон с тях – ведро и доволно. Беше убеден, че е настъпил краят на тревогите му. Надникна в перспективата за идните си години и съзря там единствено радост и слънчева светлина. Ако в този момент някой кажеше на младия Фич-Фич, че към него устремно се приближава черна гръмоносна буря, която ще затули синевата на небето и ще свали температурата далеч под нулата, той не би му обърнал никакво внимание.

А когато два дни по-късно го известиха в неговия клуб, че някой си господин Ракстро желае да говори с него и го чака в малката пушалня, на него и през ум не му мина, че това е въпросната буря, дошла му на крака. С леко сърце Фреди прекоси коридора и разсеяно се попита кой ли е този Ракстро, тъй като името нищо не му говореше. В малката пушалня го чакаше висок, слаб мъж с щръкнали нагоре черни мустаци, който крачеше напред-назад и нервно вадеше зайци от цилиндъра си.

– Господин Ракстро?

Посетителят рязко се обърна и изгърва един заек. После впи във Фреди пронизващ поглед – очите му бяха черни, бляскави и зловещи.

– Да, аз съм Мортимър Ракстро.

Спомените върнаха Фреди съм онова дневно представление с благотворителна цел, когато за пръв път съзря Анабела, и тутакси разпозна високия мъж.

– А, вие сте Великия Болони.

– Това е професионалният ми псевдоним. Значи, вие сте господин Фич? Изверг!

– Ъ?

– Нали не греша? Вие сте Фредерик Фич?

– Фредерик Фич-Фич.

– Ах, пардон! В такъв случай трябваше да кажа „Изверг! Изверг!“

В следващия миг извади колода карти, накара Фреди да избере коя да е карта, да я запомни и да я върне обратно в колодата. Фреди разсеяно изпълни нарежданията. Беше силно озадачен. Нищо не разбираше от цялата работа.

– Какво значи това изверг-изверг?

Онзи гадно се изхили.

– Подлец!

– Подлец? – още повече се озадачи Фреди.

– Да, сър, подлец! Вие ми задигнахте любимото момиче!

– Нищо не разбирам.

– Значи, сте глупаво магаре. Всичко е от просто по-просто. Не виждам как по-ясно да ви го обясня. Вие откраднахте... Ето, вижте. Този цилиндър съм аз. А този заек – продължи Мортимър Ракстро и извади назованото животно от подплатата на палтото си – е момичето, което обичам. Вие пристигате и – хоп! Заекът изчезва.

– Скрихте го в ръкава си.

– Нищо не съм скрил в ръкава си. Но дори и да имах хиляди ръкави с по един заек във всеки, това нямаше да промени факта, че вие подло ми отнехте Анабела Първис.

Най-сетне Фреди проумя. Започна да вниква в чувствата на събеседника си.

– А, значи, и вие обичате Анабела?

– Обичам я.

– Не се учудвам. Прекрасно момиче, не мислите ли? Сега вече ми просветна. Тайно сте я обожавали и не сте й признали любовта си.

– Признах я. Бяхме сгодени.

– Сгодени?

– Ами разбира се! А тази сутрин получавам писмо от нея – между

нас всичко било свършено, защото си променила решението и щяла да се омъжи за вас. Отхвърля ме.

– О, хъх... ами аз таквотакво... много съжалявам... моите съболезнования и така нататък... Но не виждам какво може да се направи.

– Аз пък виждам! Все още ми остава нещо – отмъщението!

– Ама чакайте, как така! Да не вземете сега да се стегнете и да...

– Стегнат съм. Временно, за момента, удържахте надмощие, но не си въобразявайте, че с това работата е приключила. Аз ще ви дам да разберете! На всяка цена! Може с подмолните си номера да сте ми задигнали жената, която обичам, но аз ще ви видя сметката!

– Как?

– Това оставете на мен. Скоро ще разберете как. Голям ритник ви чака, изверг мой, и то в най-скоро бъдеще. В кърпа ви е вързан – заключи Мортимър Ракстро, извади като нагледна илюстрация една кърпичка от косата на Фреди и учтиво му пожела приятен следобед. После вдигна от земята цилиндъра си, който от вълнение бе изтървал, излъска го с ръкава си, измъкна отвътре клетка с канарчета и демонстративно тръшна вратата след себе си.

Минута по-късно се върна, поклони се наляво и надясно и пак изчезна.

Да кажем, че Фреди не бе обезпокоен от тази сцена, значи да излъжем. Увереността, с която онзи говореше за мъст, никак не му допадна. Имаше нещо зловещо в тези думи и той цял следобед замислено се опитваше да отгадае какво може да крие този път в ръкава си човек, който цял живот се занимава с това да крие разни неща в ръкава си. Вечеря в същото замислено настроение и чак на другата заран си възвърна обичайното хладнокръвие.

Тъй като хубавичко се беше наспал, сега можеше да разгледа тревожния разговор в истинската му светлина и така стигна до заключение, че заплахите са били само един блъф. „Че какво може да направи в края на краищата един фокусник? – питаше се той. – Да не би да живеем в Средновековието, когато подобни типове са имали обичая да те урочасват и да те превръщат в разни дребни предмети!“

Не, реши той, всичко е само блъф – и възстанови обичайното си самодоволство, запали цигара и започна да си мечтае за любимото момиче. В този момент му донесоха телеграма.

„Ела незабавно. Всичко загубено. Очаква пълен провал. Любов, целувки, Анабела“

Половин час по-късно той вече бързаше с експреса към Дройтгейтския санаториум.

Намерението му беше да посвети времето си във влака на задълбочени размисли, но както неизменно става в такива случаи, спътникът му се оказа голям дърдорко.

Този път попадна на подпухнал мъж на средна възраст, издокаран с червена жилетка, кафяви обувки, редингот и бомбе. Дори в миг на пълно душевно доволство Фреди не би искал да има вземане-даване с подобен проstack, а сега седеше и измъчено пухтеше, докато онзи му чуруликаше на ухото. Цял час не можа да се отърве от тази напасть, но за късмет червената жилетка взе да клюма с глава, не след дълго захърка и Фреди успя да потъне в заплануваните размисли.

А размислите му ставаха все по-неприятни. Това, което правеше душевното му разстройство особено болезнено, бе липсата на подробности в телеграмата на Анабела, което пък от своя страна даваше широко поле за обезпокоителни предположения.

Вземете например „всичко загубено“ – на колко мисли може да наведе човек една такава фраза. Или „очаква пълен провал“. Кого или кое го очаква пълен провал? И той изкоментира недоброжелателно наум пестеливостта на Анабела, постарала се да сведе текста до минимума от десет думи и по този начин да плати само задължителната такса, вместо да даде още два пенса и да внесе малко яснота.

В едно обаче беше сигурен. Всичко това беше свързано по някакъв начин с неотдавнашния му посетител. Зад мистичната телеграма прозираше ръката на Мортимър Ракстро – една ръка, която с бързината си заблуждаваше окото, и Фреди си даде сметка, че е проявил рядка недалновидност, като отписа с лека ръка съперника си.

Докато стигне вила „Подагра“, нервното му напрежение отбеляза своя непоносим апогей. Като натисна звънеца, вече се тресеше като желе, поставено пред диетик, а изразът на лицето на Анабела, която му отвори вратата, с нищо не допринесе за облекчаването на душевното му състояние. Момичето явно не беше на себе си.

– Ох, Фреди! Случи се най-страшното. Фреди преглътна болезнено.

– Ракстро ли?

– Да. Откъде знаеш?

– Дойде да ме види и целият вреше и кипеше. Завоалирани заплахи и така нататък – обясни Фреди. После се намръщи и я изгледа в очите. – Ти защо не ми каза, че си била сгодена за този тип?

– Не мислех, че ще проявиш интерес. Беше просто мимолетно

момичешко увлечение.

– Сигурна ли си? Не беше ли влюбена в този проклет илюзионист?

– Не, не! Известно време се бях увлякла по него, както би се увлякло всяко момиче по мъжа, който го разрязва на две, но после се появи ти, аз осъзнах грешката си и разбрах, че ти си единственият за мен.

– Браво – похвали я Фреди с облекчение, целуна я и докато вършеше всичко това, до слуха му достигна някакво методично блъскане, което сякаш извираше изпод краката му.

– Това пък какво е? – учуди се той.

Анабела закърши ръце.

– Това е Мортимър.

– Ама той тук ли е?

– Да, пристигна с обедния влак. Заключих го в мазето.

– Защо?

– За да му попреча да отиде в концертната зала.

– Защо пък да не ходи в концертната зала?

– Защото сър Ейлмър слуша там оркестъра, а двамата не бива в никой случай да се срещат. Ако това стане, ние сме загубени. Мортимър е измътил страхотен план.

Сърцето на Фреди спря някъде под лъжичката му. Колкото и да се бе мъчил да гледа оптимистично на бъдещето, през цялото време всъщност бе подозирал именно това – че Мортимър Ракстро ще измъти някакъв зловещ план. Дори би могъл да заложи на това и последното си пени. Онзи си беше роден за квачка.

– Какъв план?

Анабела отново закърши ръце.

– Решил е да запознае сър Ейлмър с чичо ми Джо. Изпрати телеграма на чичо да дойде тук в санаториума. Уредил си е среща с него в концертната зала, след което ще го представи на сър Ейлмър...

На Фреди нищо не му стана ясно. Заговорът не му се стори чак кой знае какво.

– Щом като не мога да бъда негова – продължи нещастното момиче, – то тогава е решил да ми направи мръсно и да попречи на нашата женитба. Много добре му е известно, че сър Ейлмър никога няма да си даде съгласието, ако разбере, че имам чичо като чичо Джо.

Този път на Фреди всичко му стана ясно. Целият пъклен план бе достоен за един тренирай мозък, който е в състояние да върне тройката пика в колодата, да разбърка картите, да ги сече три пъти и да извади същата тройка от вътрешността на някой лимон.

– Толкова ли е ужасен чичо ти? – попита с разтреперан глас.

– Виж сам – простичко отвърна Анабела, извади от джоба си една снимка и му я пхна с трепереща ръка под носа. – Това е чичо Джо по време на годишния банкет на мистичния орден, към който принадлежи.

Фреди хвърли един поглед към фотографията и отскочи назад с прегракнал вид. Анабела тъжно поклати глава.

– Да. Това е впечатлението, което прави на повечето хора. Единствената ми надежда е, че нещо му е попречило да дойде. Ако обаче е пристигнал...

– Пристигна! – извика Фреди, който най-сетне успя да си поеме въздух. – Пътувахме в едно купе.

– Какво?!

– Да. Сигурно вече чака в концертната зала.

– А Мортимър всеки момент ще строши вратата на мазето. Тя никак не е здрава. Какво да правим?

– Изходът е само един. В мен са всички документи, които чичо трябва да подпише, за да си прибере парите. Ако хукна още сега към концертната зала, може да успее да го накарам да сложи подписа си, преди да се е случило непоправимото.

– Тогава тичай!

– Тичам.

Фреди я целуна набързо, грабна си шапката и изчезна като подгонен заек.

Човек, поставил си за цел да счупи рекорда по покриване на разстоянието между вила „Подагра“, която се намира на Атеросклеротично авеню, и концертната зала на Дройтгейт, няма много време за размишления, но Фреди все пак успя да вмъкне някоя и друга мисъл, докато краката му едва докосваха уличната настилка. А тези мисли вливаха допълнителна енергия в крайниците му. Едва ли би се движил по-бързо, ако беше герой на филм от старите ленти, подгонен от цялата градска полиция.

Основания за бързане имаше. Анабела беше права – сър Ейлмър никога не би допуснал женитбата им, ако разбереше, че тя има чичо като чичо Джо. Срещнеха ли се, високомерният генерал-майор стопроцентово щеше да наложи вето на тъй желаната от Фреди венчавка.

Последен изблик на скорост го изкачи задъхан по стъпалата и оттам в концертната зала, където най-отбраното общество на санаториума се събираше всеки следобед да послуша оркестъра. Фреди забеляза сър

Ейлмър на един отдалечен стол и се втурна към него.

– Хък! – хлъцна чичо му. – Ти ли си?

Фреди имаше сили колкото за едно кимване.

– Престани да пухтиш, ами седни – сгълча го старецът. – Сега ще засвирят „Поет и селянин“.

Фреди най-сетне си пое дъх.

– Чичо – започна той. Но вече беше късно. Докато произнасяше тази дума, палката на диригента се спусна и лицето на сър Ейлмър придоби типичното благоговейно, подобно на втасало тесто изражение, тъй познато на посетителите на курортни концерти.

– Шът! – изшътка той.

От безбройните тълпи, които са слушали „Поет и селянин“, едва ли някой е изчкавал края му с нетърпение, равно по сила на Фредерик Фич-Фичовото. Времето летеше. Всяка минута бе драгоценна. Нещастие то можеше да се стовари на плещите му всеки момент. А оркестърът си свиреше ли, свиреше, сякаш бе сключил доживотен договор. Цяла вечност мина до последното „ум-па-па“.

– Чичо! – изрева той, преди още да е заглъхнало ехото.

– Шът! – раздразнено му изшътка сър Ейлмър и Фреди забеляза с тъпо отчаяние, че ще си получат полагаемия „бис“.

Много малко от безбройните, разпръснати по цял свят слушатели на увертюрата към „Раймонда“ са бушували отвътре така, както вреше и кипеше Фредерик Фич-Фич. Напрежението го обезсилваше, забавянето изтормозваше душата му. Той извади от джоба си документите и писалката и нервно взе да ги върти из ръце. Тъпо се питаше как операта „Раймонда“ изобщо успява да бъде изпълнена, след като увертюрата ѝ няма край. Очевидно я претупват надве-натри в последните пет минути, докато посетителите търчат към гардероба за шапките и палтата си.

Но рано или късно на всичко му идва краят, дори и на увертюрата към „Раймонда“. Както най-морната река рано или късно стига морето, така и увертюрата в края на краищата заглъхна. А когато това се случи, когато и последните ноти замряха и диригентът се закланя усмихнат с онази хладна самоувереност, характерна за всички диригенти, сякаш не изпотеният оркестър, а те са свършили цялата работа, Фреди поде отново:

– Чичо, би ли ми отделил една минутка? Ето документите.

Сър Ейлмър хвърли кос поглед към листовете хартия.

– Това пък какво е?

– Документите, които трябва да подпишеш, за да си получа парите.

– А, това ли било! – добродушно рече сър Ейлмър. Музиката очевидно го бе размекнала. – Разбира се, момчето ми. На всяка цена. Подай ми...

Той млъкна по средата на думата и Фреди, проследил погледа му, видя, че го е вперил в някакъв изискан среброкок мъж, който тъкмо минаваше покрай тях.

– Добър вечер, Ръмбелю – поздрави чичо му.

В тона му прозираше явна нотка на раболепие. Гласът му, направо казано, порозовя и той смутено зашава с ръце и крака. Мъжът, когото поздрави, спря за миг и сведе поглед към него. Отношението му бе неприкрито арогантно.

– А, Бастабъл! – разсеяно промърмори сребрококият.

И най-малоумният би доловил хладната надменност в гласа му. Фреди видя как ушите на чичо му пламнаха. Сър Ейлмър промърмори едва чуто колко се надявал, че изисканият мъж се чувствава по-добре.

– По-зле съм! – срязва го онзи. – Много по-зле. Лекарите съвсем се объркаха. Моят случай се оказа изключително комплициран. – Той млъкна за малко, а изисканата линия на устата му презрително се изви нагоре. – А вашата подагра как е, Бастъбъл? Подагра! Ха-ха!

И без да дочака отговор на въпроса си, той отмина и се присъедини към една групичка, която разговаряше недалеч от Фреди и чичо му. Сър Ейлмър потисна една огорчена ругатня.

– Сноб! – промърмори той. – Въобразява си, че е голяма работа само защото има телангистис. Голямо чудо – един телангистис! Всеки би могъл... Ти пък какво правиш, дявол да те вземе? Документи ли? Нямам нужда от никакви документи! Я да ги разкараш оттук!

И преди Фреди да успее да излее трогателната тирада, трептяща на устните му, пред вратата настана суматоха и вниманието му бе отвлечено. Сърцето му спря да бие и той остана като вкопан на мястото си.

На прага стоеше Мортимър Ракстро. Питаше за нещо разпоредителя и Фреди прекрасно се досещаше за естеството на въпроса. Фокусникът явно се интересуваше кой от присъстващите е генерал-майор сър Ейлмър Бастабъл. Анабела Първис се беше вкопила в ръката на илюзиониста със сълзи и молба в очите и очевидно го призоваваше да бъде човек.

Минута по-късно Ракстро се приближи към Фреди и чичо му, като все така влачеше подире си момичето. Спря пред сър Ейлмър и отхвърли Анабела като износена ръкавица. Лицето му бе хладно, сурово и безмилостно. Едната му ръка машинално жонглираше с две билиардни

топки и букет рози.

– Сър Ейлмър Бастабъл?

– Аз съм.

– Забранявам предстоящата сватба!

– Че кой ще се жени?

– Те! – Мортимър Ракстро освободи ръката си, с която до този момент хладно си сучеше мустака, и я стрелна към Анабела и Фреди, които се бяха вкопчили един в друг в очакване на... и те не знаеха какво.

– Сватбата още не я обявена – обади се Анабела.

Фокусникът малко се обърка.

– А, така ли? Тогава забранявам да я обявявате. Същото ще сторите и вие, сър Ейлмър, щом научите истината.

Сър Ейлмър изпухтя.

– Кой е този надут пуяк? – заинтересува се той раздразнено.

Мортимър Ракстро заклати глава и измъкна от косата си двойка пика.

– Може да съм надут, но не съм пуяк. Дошъл съм тук напълно с алтруистична цел, сър Ейлмър, да ви предупредя, че ако разрешите на племенника си да се ожени за това момиче, почтеното старо име на рода Бастабъл ще бъде стъпкано в калта.

Сър Ейлмър се стресна.

– В калта?

– В калта. Тя произхожда от тинята на обществото.

– Не е вярно! – възкликна Анабела.

– Разбира се, че не е! – развика се и Фреди.

– Естествено, че не е – сърдечно се съгласи с тях сър Ейлмър – Тя сама ми каза, че баща ѝ бил полковник.

Мортимър Ракстро се изсмя кратко, но саркастично и измъкна едно яйце от левия си лакът.

– Така ли ви каза? А не поясни ли, че става дума за Армията на спасението?

– Какво!

– И че преди да го осени Божията благодат, беше агент по залаганя на конни надбягвания, известен на клиентите си като Рупърт Плъха?

– Боже мой! – Сър Ейлмър обърна свъсен поглед към момичето. – Вярно ли е?

– Разбира се, че е вярно – увери го Мортимър Ракстро. – А ако желаете допълнителни доказателства за това колко е неподходящ изборът

на вашия племенник, хвърлете един поглед към чичо й Джо, който се за-дава в момента от кулисите вляво.

И безжизнено отпуснатият, изгубил всякаква надежда Фреди съзря спътника си от влака, който се приближаваше към тях. Видя как сър Ейлмър си пое стреснато въздух, а Анабела замръзна в прегръдките му. Това не го изненада. Слънцето, което проникваше през стъкления покрив, осветяваше отпуснатото, подпухнало лице на новодошлия, редин-гота му, червената му жилетка, кафявите обувки и Фреди си помисли, че едва ли дройтгейтското слънце е огрявало някога по-неуместна и страш-на гледка.

Впрочем нищо в държането на новодошлия не подсказваше, че се чувства неуместен в тази изискана обстановка. Напротив – то бе неп-ринудено и самоуверено. Приближи се до тях с пъргава походка и шляпна фокусника по гърба без ни най-малко притеснение, като в също-то време потупваше Анабела по рамото.

– Здравсти, Морт! Здравсти, Ани, миличка!

Сър Ейлмър, който до този момент само премигваше, се олюля, но се стегна и проговори с гръмовен глас:

– Вие, сър! Вярно ли е?

– Кое, старче?

– Че сте чичо на това момиче?

– Разбира се!

– Хък – хлъцна сър Ейлмър.

Щеше да каже още нещо, но оркестърът избухна във „Величие и обстоятелства“ и всички разговори бяха временно прекратени. Когато отново стана възможно да се води разговор, думата бе взета от чичо Джо. Беше разпознал Фреди.

– Бре, че ние се познаваме! – зарадва се той. – Пътувахме заедно във влака. Кой е младежът, Ани, който те прегръща?

– Това е човекът, за когото ще се омъжа – отвърна Анабела.

– Той не е човекът, за когото ще се омъжиш! – запротестира сър Ейлмър.

– Да, аз съм човекът, за когото ще се омъжи! – намеси се и Фреди.

– Не, вие не сте човекът, за когото ще се омъжи! Това беше Морти-мър Ракстро.

Чичото на Анабела очевидно беше озадачен. Не знаеше какви изво-ди да си направи от тези противоречиви изказвания.

– Е, вие ще решите въпроса помежду си – добродушно реши той. – Аз едно мога да кажа – който и да те вземе, Ани, ще получи една

великолепна съпруга.

– Това съм аз – побърза да каже Фреди.

– Не, не си ти! – отрече чичо му.

– Да, той е! – заяви Анабела.

– Не, не е той! – заключи Мортимър Ракстро.

– Защото знам със сигурност – продължи, без да се смути чичо Джо, – че никой не е имал по-добра племенничка. Никога няма да забравя как се грижеше за мен в болницата, Ани, как ми оправяше възглавницата и какви разхладителни напитки ми приготвяше.

Чу се шумно поемане на въздух. Сър Ейлмър, който до този момент все повтаряше: „Не си ти, не си ти!“ , внезапно млъкна.

– Болница ли казахте? – попита той. – Вие лежали ли сте в болница?

Господин Джо Бофин се изсмя снизходително.

– Дали съм лежал в болница! Ха-ха, това много ми хареса! Леле, само да ви чуят тамошните момчета, голям смях ще падне. Попитайте ги дали Джо Бофин е стъпвал в болница. Попитайте медицинския персонал на „Свети Кристофър“. Че аз не съм излизал от болниците! От дете като легнах от вродена пилорична хипертрофия на стомаха, та досега не мога да стъпя на краката си.

Сър Ейлмър не можеше да сдържи нервния си трепет. Благоговейният израз на лицето му го правеше да прилича на малко момченце, което е срещнало на живо световния шампион по бокс тежка категория.

– Добре ли чух името ви – Джо Бофин ли казахте?

– Точно така.

– Да не би да сте... онзи същият Джо Бофин? С когото има интервю в коледния брой на „Скалпел“?

– Същият.

Сър Ейлмър се втурна напред.

– Позволете да ви стисна ръката.

– Заповядай.

– Горд съм да се запозная с вас, господин Бофин. Аз съм един от най-горещите ви почитатели.

– Много мило, старче.

– Вашата кариера винаги ме е вдъхновявала. Вярно ли е наистина, че имате сърдечна тромбоза и в същото време белодробна емфизема?

– Точно така.

– И че веднъж сте вдигнали 40,2° температура?

– Два пъти. Още веднъж, като лежах от хиперпирексия.

Сър Ейлмър въздъхна.

– Моето най-добро постижение е 39,1°.

Джо Бофин го потупа по гърба.

– Е де, не е чак толкоз зле. Никак дори.

– Извинете – намеси се плах благовъзпитан глас.

Беше изисканият мъж със сребристата коса, който се бе присламчил незабелязано към тях – същият, когото сър Ейлмър бе нарекъл с името Ръмбелой. Беше смутен, а зад гърба му се виждаше развълнувана групичка мъже, които от притеснение шаваха с пръсти и се блешеха.

– Извинете ме, скъпи Бастабъл, задето се намесвам в един личен разговор, но ми се стори... на моите приятели им се стори...

– На всички ни се стори – отекна групичката.

– Стори ни се, че чухме да споменавате името Бофин. Възможно ли е вие да сте господин Джозеф Бофин?

– Да, да – аз съм.

– Същият Бофин, който е лежал в болницата „Свети Лука“?

– Същият.

Среброкосият мъж внезапно бе връхлетял от неочаквана свенливост.

– Тогава можем ли... аз и приятелите ми... да ви кажем колко много ни се иска... Извинете, че се намесихме в разговора, разбира се... но ние така ви се възхищаваме... Предполагам, че хората непрекъснато ви дояват с такива признания, господин Бофин... Искам да кажа, че сигурно постоянно ви досаждат... съвсем непознати хора... искам да кажа...

– Нищо, нищо свикнал съм. Винаги съм готов да се срещна с почитателите си.

– Позволете ми тогава да ви се представя. Аз съм лорд Ръмбелой. А това са приятелите ми – херцог Мъл, маркиз Пекъм, лорд Пърси...

– Как сте, кво правите? Елате при нас, момчета. Запознайте се с племенничката ми госпожица Първис.

– Очаровани сме – изблея очарованият хор.

– А това е младежът, за когото тя ще се омъжи.

– Много ни е приятно.

– И чичо му, сър Ейлмър Бастабъл.

Всички глави се извърнаха към генерал-майора. Лорд Ръмбелой наруши настъпилото мълчание и издума със страхопочитание:

– Наистина ли, Бастабъл? Племенникът ви ще се жени за племенничката на самия господин Бофин? Поздравявам ви, драги. Такава чест!

– В гласа му се промъкна нотка на неудобство и лорд Ръмбелю се изкашля смутено. – А ние тъкмо си говорехме за вас. Нали, колко странно, Бастабъл – току-що аз и моите приятели си говорехме за вас. Казвахме си: колко жалко, че така рядко се виждаме. И се питахме дали... всъщност предложението беше на херцога... дали няма да се присъедините към нашия малък клуб... нищо особено, разбира се, но не допускаме ко-го да е и затова си го обичаме... Нарекли сме го „Дванайсетте весели полутрупа“...

– Скъпи ми Ръмбелю!

– От доста време усещам, че компанията ни не е пълна без вас. Значи, ще се присъедините... Чудесно, чудесно. Какво ще кажете още тази вечер? Разбира се, господин Бофин – продължи той раболепно – едва ли ще си позволи да го забавлява една скромна компания като нашата, иначе...

Джо Бофин го потупа дружелюбно по гърба.

– Кво пък, с удоволствие. Аз хич даже не съм надут.

– О, наистина ли... Не знам какво да кажа... нямам думи.

– В края на краищата всички не могат да са Джобофиновци. Поне аз така мисля.

– Вие сте пропит от духа на истинската демокрация!

– Ето например миналата неделя кумувах на едно момче, което има само емоционален дерматит.

– Изумително! Тогава, значи, ще дойдете довечера със сър Ейлмър. Очаровани сме. Ще ви почерпим със специалния ни белодробен тоник, който вие сигурно ще оцените. Ние много се гордеем с избата си.

Оркестърът почти бе заглушен от щастливите възгласи на компанията, а господин Бофин си разкопча жилетката и показа на херцога белега от първата си операция. Замаянният от щастие сър Ейлмър, който ги гледаше с разтупкано сърце, изведнъж осъзна, че някой му пъха писалка в ръката.

– Ъ? – стресна се той. – Кво? Кво е тва? Кво, кво?

– Документите – рече Фреди. – Добрите стари документи. Подпиши се ей тук, където ми е палецът!

– Ъ? Кво? Ъ? А, да. Да, разбира се. Да, да. И сър Ейлмър разсеяно завъртя подписа си.

– Благодаря ти, чичо, хиляди...

– Да, да. Не ме закачай повече, момчето ми. Зает съм. Имам толкова неща да си кажа с моите стари приятели. Иди почерпи момичето си чаша минерална вода.

И като отпрати с отегчен жест Мортимър Ракстро, който му подаваше тесте с карти, той се присъедини към групата на Джо Бофин. Фреди радостно прегърна Анабела. Мортимър Ракстро ги изгледа с изпепеляващ поглед, засука мустак, извади от черната коса на Анабела знаменцата на всички нации, навървени на конец, и напусна стаята, като махна отчаяно с ръка.

КРАЙ

© 1940 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
Romance at Droitgate Spa, 1940

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева
Художествено оформление: Момчил Колчев
Печатни коли 38. Формат 84/108/16
ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997
Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново
ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4552>]